

[Arbejdsministeren.]

er gældende på akkordområdet. Vi gjorde opmærksom på, at det var yderst vanskeligt at vurdere, hvilke samlede virkninger de særlige akkordlønsaftaler, herunder dyrtidsreguleringsaftaler, har sammenlignet med den situation, der ville gælde, hvis aftalerne på et enkelt punkt, altså dyrtidsaftalerne, blev ændret svarende til hvad, der gælder på andre overenskomstområder. Den konklusion, man kom til, var, at efter en samlet vurdering må man antage, at en sådan ændring blot ville bevirke forskydninger i det samlede system, hvorefter slutresultatet stort set ville være det samme. Jeg kan føje til, at Dansk Arbejdsgiverforening har oplyst, at man skønner, at de økonomiske virkninger her andrager omkring 30 mill. kr. om året. Når man tænker på, at den samlede udbetalte lønsum inden for Dansk Arbejdsgiverforenings område er lidt over 2,2 mia. kr., er det altså meget begrænsede beløb, det her drejer sig om.

De andre spørgsmål skal jeg ikke gå nærmere ind på, dem vil som sagt finansministeren besvare. Jeg vil bare endnu en gang sige tak for den tilslutning, der er givet til forslaget, og tak for den arbejdsindsats, der er ydet i udvalget.

Finansministeren (Heimesen):

Med de mange udtalelser om taktregulering i den offentlige sektor, som er fremsat af forskellige ordførere, er jeg nødt til at gøre nogle bemærkninger herom.

Inden for det private arbejdsmarked har man i mange år arbejdet med paritetisk sammensatte nævn, altså med nævn, der har lige mange repræsentanter for arbejdsmarkedets to parter. Sådanne nævn oprettes for at løse spørgsmål, som der er opnået principiel enighed om ved overenskomstforhandlingerne, og hvor det gælder om at nå frem til den praktiske udformning af reglerne. Der vil altid foreligge den mulighed, at parterne i nævnet ikke kan nå til enighed, og derfor er det næsten altid bestemt, at parterne i så tilfælde må udpege en opmand, og kan der heller ikke opnås enighed om udpegelsen af opmanden, så er det på forhånd fastlagt, hvem der skal gøre det.

Det er denne procedure, der nu, hvor vi for det offentliges vedkommende bevæger os ind i en parallel situation, er fastlagt ved

oversættelsen af mæglingsskitsen til det område, som omfattes af forslaget § 2, og det er en lignende procedure, der foreslås anvendt ved fastsættelsen af taktreguleringsystemet efter forslaget til ny paragraf efter § 3. Spørgsmålet om denne taktregulering er imidlertid så betydningsfuldt — det drejer sig om lønfastsættelsen for 1/2 million mennesker — at alle saglige hensyn taler for en udbygning af opmandsordningen i dette specielle tilfælde.

Indførelsen af en taktreguleringsordning på det grundlag, der er anført i bemærkningerne til § 2, stk. 2, i det oprindelige forslag, gør det simpelt hen nødvendigt, at nævnet råder over den fornødne sagkundskab i såvel juridisk, nationaløkonomisk som statistisk henseende. Jeg har derfor foreslået, at nævnet får et formandskab, som netop rummer denne sagkundskab. Det er rent praktisk henlagt til finansministeren at udpege dette formandskab, men det er en selvfølge, at der vil blive indhentet de nødvendige udtalelser fra de berørte parter, inden udpegelsen finder sted. Der er således tale om et sagligt set særdeles velbegrunder ændringsforslag. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at når ændringsforslaget alene tager sigte på den offentlige sektor, så skyldes det, at regeringen har anset det for helt nødvendigt, at man når frem til en fælles ordning her.

Jeg vil herefter gerne knytte nogle bemærkninger til de betragtninger, som fremskridtspartiet har fremført, også i betænkningen, vedrørende dette ændringsforslag. For det første er man i fremskridtspartiet overhovedet imod en taktregulering for offentligt ansatte, og det er naturligvis partiets egen sag, men jeg kan ikke godtage den begrundelse, man giver, nemlig at en sådan taktregulering vil føre til, at forholdet mellem aflønningen i den offentlige sektor og i den private sektor forskydes i sidstnævntes disfavør. Det er jo netop fastslået i bemærkningerne til regeringens forslag, at justeringerne skal være rimelige i forhold til indkomst-udviklingen i det øvrige samfund; der er således ikke med forslaget om taktregulering tilsigtet nogen ordning, som skulle give en forskydning i de offentligt ansattes favør eller disfavør, der er kun tilsigtet opretholdelsen eller tilvejebringelsen af en rimelig balance.